

Föreningsmötet - en fallbeskrivning

Det händer att man blir kallad till ett möte. Det berör något man är intresserad av och man går gärna dit. Några ska tala. Man får själv tala. De flesta kommer lite försent, men hälsar glatt. Man sitter i en källarlokal, ett konferensrum eller en hörsal, och ljudet av stolskrap blandas med doften av kaffe och hembakt. Man blir hälsad välkommen och sen blir det knäpptyst för ingen vill vara mötessekreterare. Folk börjar rota i sina handväskor. De lusläser dagordningen som innehåller sju paragrafer (som alla redan kan utantill eftersom det är samma dagordning som det har varit de senaste tio åren). Själv betraktar man sina skosnören, de uppfinningsrika gardinupphängningarna och tänker på purjolökssoppa tills någon (en kvinna) äntligen säger "Jag kan" och alla andas ut. Varje gång tänker man att denna någon borde få medalj, för att den åtar sig världens otacksammaste, och dessutom obetalda, sysselsättning. Men aldrig får en mötessekreterare en medalj, på sin höjd ett medlidsamt ögonkast, innan mötet rullar vidare.

Nu börjar en långrandig genomgång av räkenskaper och tidigare protokoll, och alltid är det någon som måste invända mot det som redan valsats femton gånger förut. Och ta mig tusan är det inte tre till som hakar på, och det skulle kunna upplevas som en déjà vu om det inte vore som ett jack i en gammal grammofonskiva. Den första mötesdeltagaren nickar till. Någon sneglar mot kaffebordet, och tjafset tilltar i styrka tills ordföranden äntligen kvicknar till och slår klubban i bordet. Till ordningen! Val av ny styrelse!

Ordföranden (som ofta är en man) sitter gärna kvar ett år till vilket genast bifalls med handuppräckning och applåd. Styrelsessekreteraren, som helst skulle vilja vara ordförande men som har för dåligt självförtroende för att medge det ens för sig själv, får också sitta kvar fast till en något mattare applåd. Kassören behåller sin trygga position i bakgrunden. Denna har alltid funnits och kommer alltid att finnas. Redan på dinosauriernas tid satt den där kassören under ett mäktigt blad och bidade sin tid, avspänd, förtroendeingivande och oantastlig. Men sen är det lögn att få fler ledamöter. Ingen som vill vara suppleant? Nähä. (Gräva, gräva i handväskor, kolla skosnören, kväva en gäspning.) Reserv då? Inte det heller. (Tystnad. Harklingar. Alla vill öppna ett fönster.) Det dåliga samvetet gnager som en tagg i köttet. Sekunderna är olidliga, tills några ger upp. Det blir ett par reserver, som inte kommer att gå på ett enda styrelsemöte, men som ändå offrar sina namn - för formens skull.

Till slut kommer mötet äntligen till den punkt på dagordningen som alla har väntat på: Övriga frågor. Antingen betyder det att ingen säger något så att mötet snabbt kan avslutas så att man äntligen får fika och gå hem. Det är ett tydligt tecken på att verksamheten håller på att självdö. Eller så är det nu mötesdeltagarna verkligen har något att säga. De kommer med förslag. De berättar om något de har varit med om, som gett dem nya idéer och tankar. Det blir diskussioner. Alla vill skriva på en mejlinglista. Det visar sig att någon har en bänkpress som aldrig använts. En annan har en motionscykel. Det bildas en arbetsgrupp som ska ordna en utflykt. Några andra vill sälja lotter och fem till nappar på det. Mötessekreteraren skriver så pennan ryker. Mötet stegras till ett eldorado av uppsluppenhet. Man bryter dagordningen och börjar fika innan mötet avslutats. Ordföranden öppnar ett fönster. Ingen utom kassören vill gå hem. I köket står tio man och diskar. Man börjar berätta gamla minnen. Skratten rullar genom lokalen och ingen har en aning om hur det har gått till. Det är bara så kul. Att vara flera som vill något.

© Tina Messing

Även publicerad i *Psoriasis-tidningen* nr 5 år 2005